

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce: **M. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. září 2018 č. j. MPSV-2018/146292-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. října 2019 č. j. 16 Ad 86/2018 – 69,

t a k t o :

- I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu proti tamtéž uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Plzni ze dne 23. května 2018 č. j. TCB-367/2018-F, jímž nebyl žalobce zařazen do evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 22. května 2018, neboť bez vážného důvodu ukončil vhodné zaměstnání zprostředkované krajskou pobočkou Úřadu práce [§ 25 odst. 8 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti].

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včas blanketní kasační stížnost spojenou se žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů.

[3] Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že řízení týkající se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nejsou osvobozena od soudních poplatků, neboť nepatří mezi řízení ve věci podpory v nezaměstnanosti ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (usnesení ze dne 9. listopadu 2016 č. j. 7 Ads 247/2016 - 35 či ze dne 4. května 2017 č. j. 9 Ads 103/2017 - 23). Rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, které je předmětem tohoto řízení, je svou povahou a důsledky obdobné rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, ani projednávaná věc tedy není od soudních poplatků osvobozena. Nejvyšší správní soud proto

stěžovatele dne 3. prosince 2019 vyzval k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ve lhůtě 15 dnů a zároveň jej poučil o následcích nevyhovění této výzvě i o tom, že může být *na vlastní žádost* osvobozen za zákonem stanovených podmínek od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s.

[4] Výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovateli doručena do datové schránky dne 5. prosince 2019. Patnáctidenní lhůta pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 20. prosince 2019.

[5] Podle § 9 odst. 1 věty druhé č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud po marném uplynutí lhůty určené k zaplacení soudního poplatku řízení zastaví. Z uvedených skutečností je zřejmé, že předpoklady pro postup podle citovaného ustanovení jsou v této věci splněny; soud neobdržel ani soudní poplatek, ani žádost o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti stěžovatele podle § 47 písm. c), aplikovaného na základě § 120 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích zastavil.

[6] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 soudního řádu správního, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. ledna 2020

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu